

Plantar cara a la insensata deriva independentista: el somni d'un botifler

written by Agustí Soler | 13 de gener de 2017

L'u de novembre de 1976 en el Congrés Constituent del Partit dels Socialistes de Catalunya Congrés, en l'article primer dels seus estatuts s'hi deia: "El Partit Socialista de Catalunya és una organització política de classe, de masses, nacional i democràtica de totes les persones que es proposen lluitar per la consecució d'una societat sense classes, socialista, democràtica i autogestionària en que hagin desaparegut qualsevol signe d'explotació i dominació de classe o NACIONAL". En els documents que hi foren aprovats hi podem llegir: "Els socialistes assumim plenament la lluita per la LLIBERTAT de Catalunya". i més endavant, al punt 33-c: "Els socialistes de Catalunya propugnem potenciar una col·laboració estreta amb la resta dels PAÏSOS CATALANS, conscients que els vincles socials, culturals i històrics que ens uneixen fonamenten un marc nacional, projecte que es podrà concretar en unes institucions polítiques comunes en el moment que així resulti de l'exercici del DRET A L'AUTODETERMINACIÓ".

Aquest Partit Socialista, el 15 i 16 de juliol de 1978 celebra el Congrés de la Unitat Socialista on s'hi afegixen la Federació Catalana del PSOE (formada per unes dotzenes escasses de militants) i els que queden del Partit Socialista Reagrupament que han oblidat el camí marcat pel seu fundador Josep Pallach. La realitat fou que davant del gran deute que tenia el partit i sense cap ajut (com el que tingué el PSOE des d'Alemanya i els EEUU) o bé entraven a la coalició o bé plegaven. Amb l'entrada del PSOE els drets per les llibertats de Catalunya es comencen a difuminar però, així i tot, en la Declaració de constitució del PSC-PSOE encara es diu que es lluitarà per "una societat en la que hagi desaparegut

qualsevol signe d'exploració de classe i NACIONAL i la reivindicació de la personalitat NACIONAL de Catalunya" tot afegint-hi que "la lluita contra el capitalisme és la lluita contra l'opressió NACIONAL, per les llibertats NACIONALS" tot reblant que "per això el PSC-PSOE lluita per l'AUTODETERMINACIÓ de tots els pobles".

Han passat quaranta i trenta-vuit anys d'aquells dos congressos i ens trobem paradoxalment amb que aquell partit que deia defensar el Dret a l'Autodeterminació ha fet un gir de 180 graus i s'ha sumat -de manera força inquietant- a aquells partits polítics (als qui podem ben bé anomenar hereus del franquisme) que tenen com a única finalitat la lluita contra les llibertats de Catalunya. En podríem posar molts d'exemples sobre l'acció dels dirigents del PSC-PSOE però, per no allargar-me, en citaré tan sols tres. En primer lloc les atzagaiades del dirigent avui estranyament desaparegut, Pere Navarro, que entre altres actuacions vergonyants va ser dels que van votar al Congrés dels Diputats, el 8 d'abril del 2014, en contra que Catalunya pugui decidir el seu futur, que Catalunya pugui votar; així de clar, així de trist. En segon lloc podríem recordar les paraules del senyor Collboni, cap del grup del PSC-PSOE barceloní (aquell partit que la senyora Adau Colau va qualificar com a màfia i que avui és el seu soci al govern de l'Ajuntament de Barcelona) quan posant-se el vestit d'endeví parlà de "crònica d'una mort anunciada del procés". Tanmateix esperem que el grup de pakistanesos barcelonins que l'ajudaren amb els seus vots per tal d'aconseguir ser cap de llista per Barcelona no li facin gaire cas i es posin del costat dels qui els hem acollit sense demanar-los cap vot i volem veure el nostre poble formar part dels pobles lliures de la terra.

En tercer lloc voldria fer un esment especial a l'actual secretari general d'aquest partit, senyor Miquel Iceta, el qual un cop aconseguida la Secretaria General no deixa passar un dia sense manifestar el seu posicionament sobre el futur de

Catalunya i en contra de la seva plena llibertat. Ja l'any 2015 es lamentava que "Avui, políticament, Catalunya està a la deriva" tot fent trampa dient poc després de les eleccions al Parlament de Catalunya que "l'opció independentista no ha obtingut la majoria". Tots sabem que 62 + 10 (diputats de Junts x Sí + CUP) sumen 72 i que la majoria absoluta són 68 diputats. És preocupant que tot un secretari general no sàpiga sumar... però, no hi fa res, el senyor Iceta va llançat i les darreres setmanes ha posat la directa. El 14 d'octubre passat envia una carta a la militància on demana "tenir la força necessària per seguir plantant cara a la insensata deriva independentista al Parlament" i pocs dies després, el 5 de novembre, proclama solemnement que "el projecte sobiranista ha fracassat estrepitosament". La cirereta del pastís, però, la hi posà quan el 22 de novembre, al Fòrum Europa de Madrid, va deixar ben clar quin era el seu posicionament (i el del seu partit) dient "ni defendemos la independència ni reclamamos el derecho de autodeterminación".

Si comparem els textos de finals dels setanta i la deriva actual del PSC-PSOE, amb la fugida en massa de militants que van creure en aquell partit i l'alineament del senyor Iceta i els seus dia sí dia també amb el PP i Ciutadans, ens ve a la memòria aquella figura que popularment s'anomenà botifler i que el diccionari del DIEC ens defineix com: A. Que té les galtes molt grosses. B. Partidari de Felip V de Castella. C. Català que col·labora amb els enemics de la seva terra. Que cadascú pensi el que cregui millor. Jo, com que sóc políticament incorrecte, crec que el mot botifler, inventat al segle XVIII, és avui dia, malauradament, més vigent que mai.

No voldria acabar tanmateix sense citar unes paraules d'en Manuel Serra i Moret al seu llibre Ciutadania catalana (Buenos Aires, 1957) on deia: "Durant segles s'ha conspirat contra Catalunya amb l'ostensible propòsit de fer-la desaparèixer; sovint més que conspiració, s'ha menat guerra oberta, evocada en l'himne dels Segadors (Ara el rei, nostre Senyor declarada

ens té la guerra) amb una obstinació i un enfolliment que hom podria creure que l'existència d'Espanya depèn de l'extermini i de l'obliteració de la nació catalana".

Fóra bo recordar que els fundadors del Partit Socialista de Catalunya (Joan Reventós i companyia) es presentaven com a hereus de la Unió Socialista de Catalunya fundada per en Serra i Moret.